

hernes Forsikring er ordnet i Forbindelse med Arbejdsgivernes Ansvarlighed for Driftsulykker i farlige Virksomheder. Det kunde jeg maaske fritage mig for at søje til af den simple Grund, at det er en praktisk Umulighed at ordne de to Forhold paa samme Grundlag. Der er dernæst en anden Anke, som det ærede Medlem rettede mod en Enkeltbed i Loven, som jeg vil omtale. Ærede Medlemmer ville se, hvorledes Udvalget har ladet sig det være i høj Grad magtpaaliggende i § 3 at opregne alle de Virksomheder, hvis Arbejdere blive Genstand for den Forsikring, som udmunder af dette Lovforslag. De ville se under Punkt 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9, hvorledes vi have opregnet alle de Virksomheder, vi have kunnet finde, der medfører paavisselig Fare. Nu er der imidlertid endnu indført under Punkt 2, for at det ikke skulde være noget glemt, „Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Virksomheder, i hvilke der inden Døre i industrielt Djemed tilvirkes Genstande saasremt mindst 10 Arbejdere derved regelmæssigt beskæftiges“, men saa er der endnu søjet til, at Indenrigsministeren kan fritage de Virksomheder, som alene paa Grund af, at der er 10 Personer eller flere, falde ind under Loven, hvis han skønner, at Beskæftigelsen ikke medfører Fare for Ulykkestilsælde. Dette vil altsaa sige, at naar en Fabrik ikke falder ind under noget af de øvrige Punkter, men beskæftiger 10 Arbejdere eller flere, altsaa er en virkelig Fabrik, saa skal ogsaa den være under Loven, hvis der er paavisselig Fare. Det er det, der staar. Naar nu det ærede Medlem fremstillede det saaledes, at naar der er 9 Skomagerbønde i et Værksted, ere de ikke forsikrede, men naar der er 10, ere de det, saa er dette dog en mindre ubtømmende Maade at gengive Udvalgets Tanke paa, eftersom Udvalgets Tanke og Ord netop ere, at det ikke kommer an paa, om der er 9 eller 10 eller flere Arbejdere, men derimod paa det samme som i hele Lovforslaget, nemlig kun paa Driftens Farlighed.

Den tredje Anke, det ærede Medlem har rettet mod Lovforslaget, er den, at det ikke medtager Skov og Landbrug. Ja, men det er heller ikke foregribet noget i den Henseende. Kan det ærede Medlem nævne noget Land, hvor man har ordnet Industriarbejdernes Forsikring paa samme Tid som Skov og Landbrugets? Nej, det kan det ærede Medlem ikke. Der er overhovedet mig bekendt kun eet Land i Europa, hvor man har forsikret Skov og Landbrugets Arbejdere, nemlig Tyskland, og der er Skov og Landbrugets Forsikring af yngre Dato end Industriarbejdernes. Man begyndte med

Industriarbejderne i 1884, og efter nogle Mars Jorløb tog man i 1887 fat paa og forsikrede — rigtignok paa en anden Basis — Skov og Landbrugets Arbejdere. Jeg vil erindre om, at her i Tinget blev der i Fjor fra forskellige Sider taget Forbehold mod, at vi ordnede Landbrugets og Industriens Forsikring efter de samme Principper og i den samme Lov, i Udvalget have vi ikke overlagt denne Sag og have derefter lagt det hele saaledes til Rette, at der intet som helst er foregribet med Hensyn til Landbrugets Ulykkesforsikring. Det er en Sag, som kan tages op til en hvilken som helst Tid, og som kun kan have Gavn af, at den Sag, vi nu behandle, er bleven behandlet saa langt, som den er, og forhaabentlig ogsaa snart vil blive bragt ud i Livet, saaledes at man gennem de indvundne Erfaringer, ligesom Tilfældet var i Tyskland, kan komme til Erkendelse af, om man bør gaa videre og udbide det til Skov og Landbrug, og paa hvilken Maade man da bør gøre det. Det er i Virkeligheden ikke nogen Anke. Første Gang vi havde Lovforslag om Ulykkesforsikring i Rigsdagen, tog man det alt sammen med, og jeg tror, de allerfleste som have fulgt denne Sag i sin Tid, ville være enige med mig i, at Grunden til, at den gik i Stykker, i alt væsentligt maa siges at være den, at man havde taget altfor meget paa samme Tid, at man vilde have det alt sammen under een Hat, selv om det ikke passede ind i Lovens Rammer. Derfor mislykkedes Forsøget. Lad os hellere, som man har gjort andre Steder, gaa gradvis frem, og lad os — jeg ved, at den højtærede Minister deri er enig med os, eftersom han raadede os til det i Fjor — lad os begynde med Industrien, thi der trænges der mest.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var en Fejl, at en Brøndgraver, som for sin egen Regning graver en Brønd, ikke efter hørt Forslag er ulykkesforsikret, medens derimod en Brøndgraver, som graver for en Arbejdsgiver, er det. Denne Anke er allerede indirekte besvaret af mig ved min Omtale af Fisterne. Naar en Lov gør en Ulykkesforsikring til en integrerende Del af en Arbejdskontrakt — og det er det, vi gøre her —, maa Arbejderne ved deres Arbejdsaftaler med Arbejdsgiverne som uadskillelig Del i denne Aftale erholde en Ulykkesforsikring. Naar dette er Tilfældet, er der efter Forholdenes Natur heller ikke nogen Ulykkesforsikring, hvor der ikke er nogen Arbejdsaftale, det er logisk. Men i øvrigt vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at der er ikke saa ringe Forskel paa, om en